

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בלומנפלד	שם פרטי: ווליריה מאיה
-----------------------	--------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: גרד	בלועזית Grad	שם נעורים: גרד
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ווליריה	בלועזית Valeria	מין: ז / י
מקום לידה (ישוב, מחוז): בבדאג	בלועזית Babadag	תאריך לידה: 8.7.1926
שם פרטי של האב: אברהם גרד	שם פרטי ושם נעורים של האם: טוני וינברג	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מגורים קבוע לפני המלחמה: בבדאג	בלועזית Babadag	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר תיכון	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה: התנועה הציונית
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): טולצ'אה, רומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: טולצ'אה	תאריך השחרור:	
האם שהיית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? בבדאג	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: וינה, נאפולי	שנת עליה: 1961	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

אחי הבכור, יוסטין, נולד ב-1919, אמו אווה נפטרה במהלך הלידה. אבי הכיר את אמי לאחר מות אשתו הראשונה כחלק מההכרות שלו עם חברי הקהילה. אמי הייתה חברה של האחיות של אבי וכך הם הכירו. אבי מאוד רצה שליוסטין תהיה אמה והוא התחתן עם טוני, אמי. יוסטין בהיותו בן 5 מאוד רצה שתהיה לו אחות וכך היה, הוא זכה ב. הילדות שלנו הייתה טובה מאוד, היינו מאוד קשורים אחד לשני ובילינו הרבה זמן ביחד. בזמן התיכון, אחי עבר למחוז טולצ'ה ואני נשארתי לבדי. יוסטין כבר בהיותו ילד חלם לעצב בגדים ולהיות מעצב אופנה אך לבסוף הפך לשחקן תיאטרון מצליח וטייל ברחבי העולם. אחי הקטן, יוליו נולד ב-1938.

בתקופת העלייה הראשונה ב-1882, עלה אבא של סבא שלי (מצד האבא) לארץ והיה ממקימי העיר זיכרון יעקב. לאמי היה אח שעלה ארצה עם אשתו בשנות ה-20 והם גרו ביגור. הוא היה אדריכל גנים ובנה את הפארק בזיכרון יעקב, והיה פרופסור לאדריכלות בטכניון.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

בשנת 1941 גרשו אותנו מבדאג לטולצ'אה. גרנו בדירה קטנה דמוית מחסן ונאסר עלינו לצאת מהבית בשעות מסוימות. אחי הקטן סבל ממחסור כבד באוכל והיה אנמי. לא יכולתי להמשיך את לימודי ולכן נאלצתי ללמוד בבית. למעשה הותר לנו רק להבחן אבל את מרבית הלימודים עשינו בבית בכוחות עצמנו. הצטרפתי לתנועה הציונית בתקופת המלחמה, למדתי אצל הרב איסק, היסטוריה של עם ישראל ובנוסף למדנו גם עברית. נאסר עלינו ללכת לשוק והותר לנו לצאת מהבית רק אחרי 10:00 בבוקר. נאלצנו לענוד את הטלאי הצהוב על מנת שהשלטון הרומני יוכל לזהות אותנו. בסוף המלחמה, יוסטין, אחי הבכור, נשלח למחנה עבודה דווגא, שם נאלץ לעבוד בעבודות פרך בבניית מסילות רכבת. אני ומשפחתי נשארו בטולצ'אה. אמי הייתה בדיכאון קשה בזמן המלחמה ואף הסתבר לי מאוחר יותר כי ניסתה להתאבד ואבי הספיק להציל אותה בזמן. האדם היחיד שסייע לנו בתקופת המלחמה הוא חבר רומני של אבי אשר לקח אותנו תחת חסותו ונתן לאבי לעבוד אצלו כמוכר בחנות.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

עלינו ארצה בשנת 1961. עשינו את דרכנו, אני ובעלי, בטיסה לוינה ומשם נסענו ברכבת לנאפולי ורק לאחר מכן עלינו על אנייה ארצה. האנייה הייתה מפוארת ויפה מאוד והיו בה תיירים רבים, ההפלגה לארץ ארכה 3 ימים. במהלך ההפלגה המלצרים הגישו לנו ארוחת צהריים: צלחת ענקית עם חמוס. זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי חמוס בחיי. לא אהבתי ולא ידעתי מה זה המאכל החדש ולכן לא אכלתי כלום. כיום, כמובן שאני אוהבת חמוס עד מאוד. האווירה באנייה הייתה טובה מאוד, התנגנה לה מוזיקה וכולם התחילו לרקוד. הבעיה היחידה הייתה שכולם דיברו באנגלית ואני ידעתי רק רומנית ולא יכולתי לתקשר עם האנשים שהיו מסביבי. הקפטן באנייה ארגן תחרות שירה ואני כל כך פחדתי שבעלי ינדב אותי לקריוקי, התלבשתי מהר והלכתי לישון.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כאשר הגענו ארצה, הבטיחו לנו שנקבל דירה בקרית אתא מהסוכנות, היות ובעלי היה אקדמאי, עורך דין במקצועו. הגענו 6 משפחות של אקדמאים לקרית אתא, וקיבלנו דירות זהות, יכולתי להיכנס עם המפתח שלי לכל דירה אחרת של השכנים. הדירה שקיבלנו הייתה מורכבת מ-3 חדרים ללא דלתות וכדי להתחמם היינו צריכים לתלות שמיות בפתח החדר כדי שיהיו מעין דלת. בעלי למד באולפן, אני לא יכולתי ללמוד איתו באולפן כי זו הייתה ההתניה מהסוכנות היהודית. אני עברתי לגור בחיפה אצל דודה שלי בתקופה שבעלי למד באולפן בנצרת. לאט לאט קנינו את כל הרהיטים לדירה שלנו בקרית אתא. בתחילה קנינו רק ארון כי לא היה לנו מספיק כסף. בעלי החל לעבוד במשרד האוצר ואני התחלתי ללמוד הנהלת חשבונות. למדתי בהתאחדות עולי רומניה בחיפה וסיימתי את הבחינה בהצלחה. לאחר שסיימתי את הלימודים, קיבלתי עבודה אצל סיטונאי ירקות בחיפה ועבדתי כ-12 שעות ביום. המשכורת הייתה דלה ולאחר חודשיים החלטתי לעזוב ולחפש עבודה אחרת. בסוף קיבלתי עבודה בלשכת העבודה היות והיה צורך באדם הבקיא בכתיבת אותיות לטינות. התחלתי את עבודתי בתור פקידה ורק לאחר מכן עברתי להנהלת חשבונות. עבדתי שם במשך 25 שנה עד יצאתי לפנסיה.

ד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ראיון: יעל קישון
תל אביב. יולי 2012

עריכה: קרן אלמוג